

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **F. Š.**, zast. JUDr. Radkem Bechyně, advokátem, se sídlem Legerova 148, Kolín, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 5. 2015, č. j. DSH/5260/15, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 1. 6. 2016, č. j. 57 A 83/2015 - 101,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Horažďovice, odboru dopravy, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 14. 1. 2015, č. j. MH/00669/2015. Tím byly zamítnuty žádosti žalobce o přerušení správního řízení podle § 64 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), ze dne 9. 9. 2013, 25. 10. 2013, 4. 4. 2014 a 24. 11. 2014 a současně byly zamítnuty námitky proti provedení záznamu bodů v registru řidičů a potvrzen provedený záznam podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu).

II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“). Měl za to, že správní orgán prvního stupně pochybil, pokud jej nevyzval k doplnění blanketního odvolání směřujícího proti rozhodnutí ze dne 14. 1. 2015, č. j. MH/00669/2015. Žalovanému také vytkl, že v rámci odvolacího řízení

nezohlednil k odvolání přiložený důkazní prostředek [rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014 (dále jen „rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje“)], vydaný stejně jako v nynější věci odvolacím správním orgánem v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů. Žalovaný ignoroval rozhodování jiných odvolacích správních orgánů v obdobných věcech a narušil tím právní jistotu žalobce. Žalobce také opakovaně namítl, že podklady, na základě nichž byl proveden záznam bodů v registru řidičů, nebyly pro provedení záznamu způsobilé.

[3] Krajský soud neshledal žádnou z žalobcem uvedených námitek důvodnou a žalobu v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

III.

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností, v níž uplatnil kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Navrhl napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Námitky, uplatněné v kasační stížnosti, se z velké části kryjí s argumentací, kterou stěžovatel uvedl již v žalobě. Stěžovatel opětovně namítl, že se žalovaný nezabýval předloženým důkazním prostředkem (rozhodnutím Krajského úřadu Moravskoslezského kraje) a v souvislosti s tím nezohlednil odlišnou rozhodovací praxi jiných odvolacích správních orgánů v obdobných věcech. Stěžovatel také zopakoval, že podklady, na základě nichž byl proveden záznam bodů v registru řidičů, nebyly pro provedení záznamu způsobilé.

[6] V závěru kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že dne 5. 10. 2013 podal podle § 94 správního řádu podnět Policii České republiky, Krajskému ředitelství policie Středočeského kraje, územní odbor Praha venkov - západ, obvodní oddělení Hostivice, (dále jen „policie“) k zahájení přezkumného řízení ve věci uložení pokuty v blokovém řízení, č. bloku FD/2013, D0846807. Ta mu byla uložena za spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, spočívajícího v tom, že dne 23. 7. 2013 porušil při řízení osobního motorového vozidla povinnost být za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Stěžovatel v podnětu uvedl, že pokuta mu v blokovém řízení uložena být neměla, neboť zasahujícímu policistovi předložil lékařské potvrzení, z něhož vyplývalo, že není povinen se na sedadle motorového vozidla ze zdravotních důvodů připoutat; policie však tuto skutečnost ve svém rozhodnutí o uložení pokuty nezohlednila.

[7] Součástí kasační stížnosti učinil stěžovatel také návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti; Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 10. 8. 2016, č. j. 8 As 166/2016 - 35, kasační stížnosti odkladný účinek nepřiznal.

IV.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, o kterém stěžovatel v kasační stížnosti tvrdil, že se jím jako důkazním prostředkem v odvolacím řízení žalovaný nezabýval, se vztahovalo ke specifickému případu konkrétního řidiče, a tudíž není závazné pro rozhodování jiných

odvolacích správních orgánů. Rovněž se žalovaný vyjádřil k přestupku stěžovatele ze dne 23. 7. 2013 a vysvětlil, že záznam bodů v registru řidičů za jeho spáchání byl proveden v souladu se zákonem.

V.

[9] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že rozsudek krajského soudu napadá z kasačních důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Většinu své argumentace však pod uvedené důvody nepodřadil [s výjimkou námitky týkající se lékařského potvrzení o nemožnosti připoutat se bezpečnostními pásy na sedadle motorového vozidla ze zdravotních důvodů, kterou přiřadil ke kasačnímu důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.)] a z obsahu kasační stížnosti ani nelze dovodit, co vlastně krajskému soudu vytýká. Kasační stížnost je totiž převážně tvořena argumentací, kterou stěžovatel použil již ve správní žalobě, a se kterou se krajský soud v napadeném rozsudku detailně vypořádal.

[12] Nejvyšší správní soud v tomto ohledu pokládá za vhodné zdůraznit, že kasační stížnost představuje mimořádný opravný prostředek proti pravomocným rozhodnutím krajských soudů. Stěžovatel je v ní v souladu s dispoziční zásadou povinen výslovně uvést jednotlivá skutková a právní tvrzení, z nichž dovozuje nezákonnost napadeného soudního rozhodnutí, a vymezit tak rozsah jeho přezkumu Nejvyšším správním soudem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005 - 74). Obsah, rozsah a kvalita návrhu (v tomto případě kasační stížnosti) je zcela v moci stěžovatele a předurčuje obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78). Kvalitě kasační stížnosti tak nutně musí odpovídat i vypořádání kasační námitek Nejvyšším správním soudem.

[13] Uvedení kasačních námitek není možné nahradit pouhým zopakováním či parafrází námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřují proti jiným rozhodnutím, než která jsou předmětem přezkumu Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006 - 58). Stěžovatel samozřejmě může v kasační stížnosti žalobní argumentaci (popřípadě argumentaci uvedenou v odvolání) zopakovat; například tehdy, pokud krajský soud argumentaci obsaženou v žalobě dostatečně nevypořádal, popřípadě neshoduje-li se stěžovatel s jejím skutkovým či právním posouzením. Vždy by však měl výslovně uvést, které závěry krajského soudu pokládá za nedostatečné, respektive nesprávné. Neučiní-li tak, je Nejvyšší správní soud oprávněn zabývat se posouzením zákonnosti rozsudku krajského soudu pouze v rovině obecné. V opačném případě by totiž popřel dispoziční zásadu a za stěžovatele by v podstatě domýšlel, v čem je napadené rozhodnutí nesprávné (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2016, č. j. 3 As 137/2015 - 45).

[14] Jak již bylo uvedeno, v právě posuzované věci stěžovatel v kasační stížnosti z velké části pouze zopakoval argumentaci uplatněnou již v žalobě; konkrétně se jednalo o námitku týkající se nezohlednění důkazního prostředku žalovaným v odvolacím řízení (rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje) a souvisejícího nepřihlédnutí k rozhodovací praxi jiných odvolacích správních orgánů a námitku nezpůsobilosti podkladů pro záznam bodů v registru řidičů. Těmito námitkami se však krajský soud podrobně zabýval již v napadeném rozsudku, přičemž je neshledal důvodnými.

[15] Stěžovatel se proti argumentaci krajského soudu týkající se uvedených žalobních námitek v kasační stížnosti nikterak nevymezil; Nejvyšší správní soud proto přistoupil pouze k obecnému posouzení zákonnosti napadeného rozsudku.

[16] K námitce týkající se nezohlednění rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje žalovaným v odvolacím řízení a souvisejícího nepřihlédnutí k rozhodovací praxi jiných odvolacích správních orgánů krajský soud vyslovil, že správní orgány jsou povinny se řídit kromě zásady legitimního očekávání rovněž zásadou individuálního posouzení věci. Uvedl také, že vzhledem k obecnosti žalobní námitky mu nepřísluše lo zabývat se tím, zda v daném případě žalovaný dostál oběma uvedeným zásadám. Uzavřel proto, že v právě posuzované věci neshledal v postupu žalovaného ani správního orgánu prvního stupně žádná pochybení, neboť *„správní orgán I. stupně i žalovaný posuzovali jednotlivé podklady, kterými byla rozhodnutí v blokových řízeních z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče.“* Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem krajského soudu o nedůvodnosti této žalobní námitky a doplňuje, že žalovaný se k rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje vyjádřil na straně 9 napadeného rozhodnutí. Konkrétně uvedl, že: *„[k] bodu odvolání, ve kterém odvolatel zmiňuje rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, odvolací správní orgán uvádí, že každé rozhodnutí, […] řeší určitý specifický případ konkrétního řidiče a není závazný pro další rozhodování jiných správních orgánů.“*

[17] Nedůvodnost námitky týkající se nezpůsobilosti podkladů pro záznam bodů v registru řidičů dovodil krajský soud zejména ze skutečnosti, že se stěžovatelova žalobní argumentace vztahovala k jednotlivým rozhodnutím v blokových řízeních ve vazbě na pokutové bloky (série HG/2014, číslo bloku G149890 a série GF/2013, číslo bloku F0832677), jejichž způsobilost k provedení záznamu bodů správní orgány v daném řízení vůbec nezkoumaly. Krajský soud vyslovil, že ze správního spisu nelze dovodit, že by se v žalobě uváděné pokutové bloky vztahovaly k řízení o stěžovatelových námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů týkajících se přestupků ze dne 9. 7. 2013 a dne 23. 7. 2013. Žalobní argumentaci stěžovatele ohledně způsobilosti podkladů pro záznam bodů v registru řidičů označil krajský soud za obecnou, bez vazby na posuzovaný případ. S uvedeným hodnocením souhlasí i kasační soud.

[18] Hodlal-li snad stěžovatel shora uvedenou námitkou poukázat na nezpůsobilost těch konkrétních podkladů pro záznam bodů, které se k posuzované věci vztahovaly, pak bylo jeho povinností ve vztahu ke každému z nich, jenž hodlal takto zpochybnit, konkrétně vymezit, v čem tato nezpůsobilost spočívá. To však neučinil, a proto i vypořádání žalobního bodu, uplatněného veskrze obecně v části II písm. c) žaloby vypořádal krajský

soud jen v té míře obecnosti, která odpovídala míře obecnosti uplatněných žalobních tvrzení.

[19] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného uzavírá, že kasační námitky, které jsou obsahově shodné s námitkami žalobními, s nimiž se již krajský soud v napadeném rozsudku řádně a také se správnými závěry vypořádal, jsou nedůvodné.

[20] Jedinou kasační námitku, která nepředstavuje pouhé zopakování žalobní argumentace, představuje námitka týkající se tvrzení o předložení lékařského potvrzení o nemožnosti připoutat se bezpečnostními pásy na sedadle motorového vozidla ze zdravotních důvodů. Stěžovatel ji podřadil pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[21] Nejvyšší správní soud k této námitce z textu žaloby ověřil, že v řízení před krajským soudem nebyla vůbec uplatněna. Stěžovatel mohl své výtky uvést již v žalobě, přesto tak učinil teprve v kasační stížnosti. Jedná se tedy o nový důvod, který stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, jehož rozhodnutí je přezkoumáváno, ač tak učinit mohl. Nejvyšší správní soud se proto touto námitkou s odkazem na § 104 odst. 4 s. ř. s. nemohl zabývat pro její nepřípustnost.

VI.

[22] S ohledem na shora uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[23] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti svědčilo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. prosince 2017

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu